

บทที่ 7

กรณีศึกษาการเวียนว่าย ตายเกิดของสัตว์โลก

เนื้อหาบทที่ 7

กรณีศึกษาการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลก

7.1 การท่องเที่ยวในภพภูมิต่างๆ

7.2 เรื่องจริงจากกรณีตัวอย่างชีวิตหลังความตาย

ภพสาม เป็นที่รองรับของมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย เหล่ามนุษย์และสรรพสัตว์ต่างเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภพภูมิต่างๆ ตามกำลังของบุญ บาป กุศลกรรม อกุศลกรรม ที่ตนทำได้ โดยที่การเวียนว่ายตายเกิดนี้มีมาช้านาน และหาจุดสิ้นสุดไม่พบ เว้นแต่ว่าจะหมดกิเลสจึงจะไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาสามารถเปรียบเทียบและแสดงเหตุผลในแง่ของกฎแห่งกรรมที่ทำให้ความเป็นอยู่ในปัจจุบัน และชีวิตหลังความตายของมนุษย์แต่ละคนแตกต่างกันได้อย่างเหมาะสม

บทที่ 7

กรณีศึกษาการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลก

ความนำ

จากเนื้อหาในบทเรียนที่เราได้ศึกษามาในวิชาจักรวาลวิทยานี้ ทำให้เราทราบเรื่องราวความเป็นจริงต่างๆ เป็นอันมาก ซึ่งบางเรื่องหรืออาจจะหลายเรื่องที่เราไม่เคยทราบมาก่อน และบางครั้งอาจจะคิดว่ามีอย่างนี้ด้วยหรือ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเราค้นเคยกับความรู้ที่เราเคยศึกษาหรือได้รับการปลูกฝังถ่ายทอดกันมาในสมัยที่เราเคยเรียนหนังสือ ตั้งแต่อนุบาลจนกระทั่งจบมหาวิทยาลัยในระดับต่างๆ ทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ หรือบางท่านอาจจะเคยรับรู้จากตำราวิทยาศาสตร์ ที่มีการนำเสนอวิทยาการใหม่ๆ ออกมาไม่ขาดสาย

แต่ความรู้ทั้งหลายที่เราเคยรับรู้มา ไม่ว่าจะจากการที่ได้ศึกษามาในสถาบันการศึกษา หรือว่าจากความสนใจใฝ่รู้เป็นการส่วนตัวก็ตาม สิ่งที่เรารับรู้รับทราบมานั้นเป็นเพียงขอบเขตที่จำกัด หรือไม่ตรงเสียทีเดียว เมื่อนำมาเทียบกับความรู้ที่เราได้รับจากการศึกษาในวิชาจักรวาลวิทยานี้

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่า ความรู้ต่างๆ ที่เราได้รับรู้รับทราบ หรือเคยศึกษามานั้น เป็นความรู้ที่ได้จากการตั้งข้อสันนิษฐานและทำการทดลองด้วยหลักเกณฑ์ต่างๆ ของผู้ที่มีความสนใจใคร่รู้ในสรรพสิ่งทั้งหลาย ที่เรียกกันว่า นักวิทยาศาสตร์ แต่เราก็ต้องยอมรับความจริงว่า แม้จะมีการพิสูจน์โดยกระบวนการทดลองต่างๆ แล้ว นั่นเป็นเพียงการคาดคะเน หรืออนุมานเอาจากปัจจัยและองค์ประกอบต่างๆ ที่เกิดขึ้น ยังไม่ใช่ความรู้ที่สมบูรณ์ ซึ่งเราจะสังเกตได้จากการที่นักวิทยาศาสตร์รุ่นหลังๆ ค้นคว้าทฤษฎีใหม่ๆ ขึ้นมาหักล้างทฤษฎีต่างๆ ที่นักวิทยาศาสตร์รุ่นก่อนๆ เคยตั้งและพิสูจน์ไว้

แต่ความรู้ที่เราได้ศึกษาในวิชาจักรวาลวิทยานี้ เป็นความรู้ที่เกิดจากการรู้แจ้งเห็นจริงในสรรพสิ่งทั้งหลาย รวมทั้งปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เนื่องจากพระพุทธร่องค์ทรงรู้แจ้งเห็นจริงในสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวง จึงทำให้ความรู้ของพระองค์เป็นความรู้ที่ถูกต้อง สมบูรณ์และไม่สามารถหักล้างได้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าความรู้ของพระองค์ไม่ได้เกิดจากการตั้งข้อสมมติฐานแล้วอนุมานตามความเห็นของพระองค์ แต่ความรู้ของพระองค์เกิดจากการเห็นด้วยญาณทัสสนะ เห็นด้วยอานุภาพของพุทธจักขุที่สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ประดุจสิ่งนั้นๆ วางอยู่บนฝ่าพระหัตถ์ จึงทำให้การเห็นความเป็นไปของสรรพสิ่งเป็นไปอย่างถูกต้องและชัดเจนตามความเป็นจริง

ความรู้นี้ไม่ได้เป็นสิ่งแปลกใหม่แต่อย่างใด เป็นแต่เพียงสิ่งที่เกิดขึ้นตามปกติของมันเท่านั้นเอง พระพุทธร่องค์ทรงเป็นผู้พบเห็นด้วยอำนาจพุทธจักขุ และทรงประกาศให้โลกรู้มานานกว่า 2,500 ปีแล้ว ซึ่งก็ได้มีการบันทึกการค้นพบนี้ไว้ในตำราทางพระพุทธศาสนา ที่รู้จักกันในนามว่า พระไตรปิฎก

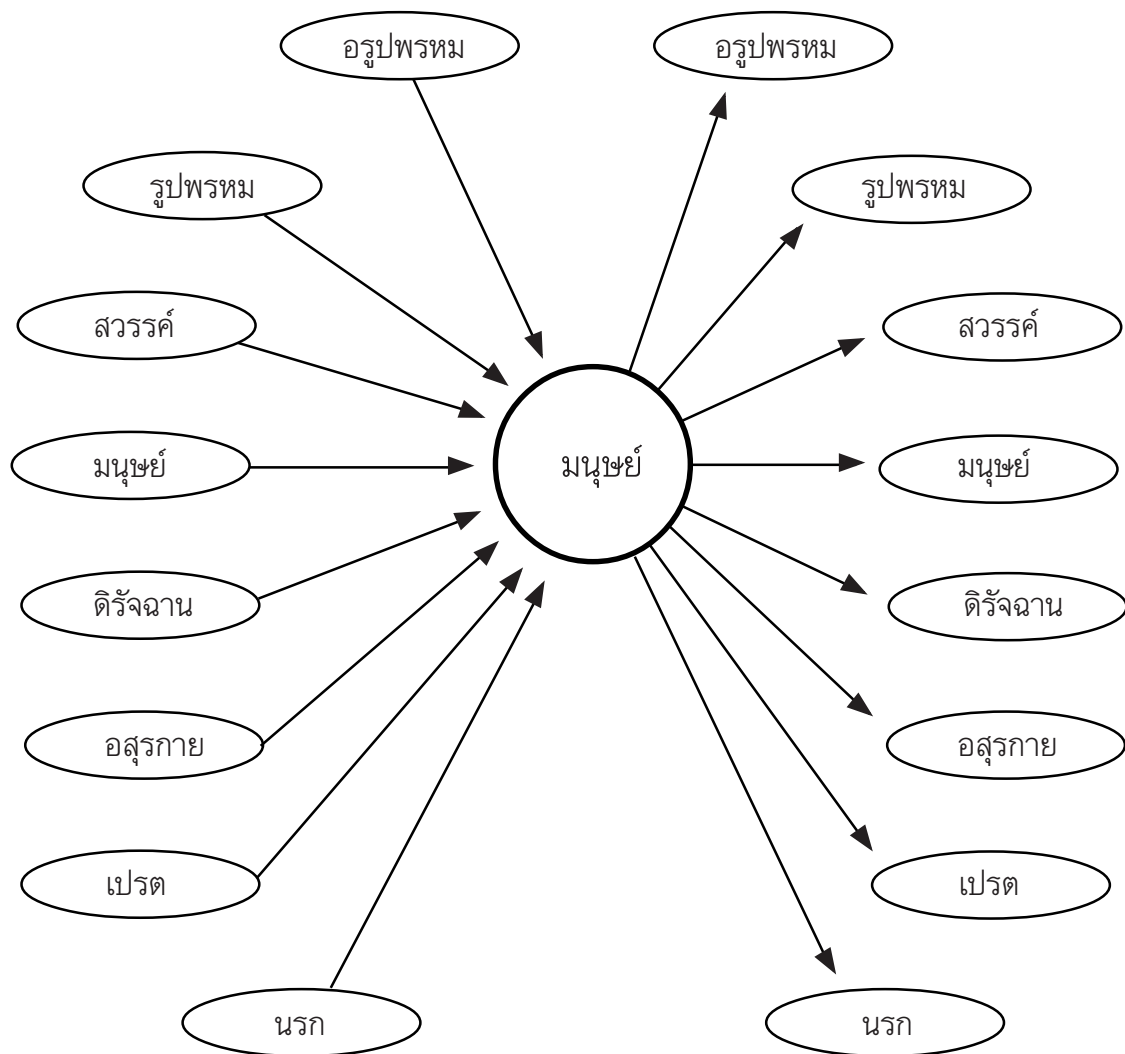
7.1 การท่องเที่ยวในภพภูมิต่าง ๆ

จากเนื้อหาในบทเรียนที่ผ่านมา คงทำให้เราได้ทราบแผนภูมิ ตำแหน่งที่ตั้งต่างๆ ตลอดจน ลักษณะ และความเป็นไปของสรรพสิ่งในภพภูมิทั้งหลายว่าเป็นเช่นไรบ้าง รวมทั้งได้ทราบแล้วว่า มนุษย์ เราเกิดมาอย่างไร เกิดมาจากไหน ก่อนเกิดมาเป็นอะไรมาก่อน และหลังจากละจากโลกแล้วเราจะไปอยู่ ณ ที่ใด มีความเป็นอยู่เช่นไร โดยที่ความเป็นไปและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้น ขึ้นอยู่กับบุญและบาป หรือกุศลกับอกุศลที่ผู้นั้นได้กระทำลงไป ซึ่งเราคงทราบกันมาจากบทเรียนที่ผ่านมา มาข้างต้นแล้ว เราจะเห็นว่าโลกมนุษย์เรา หรือภพมนุษย์นี้ ถ้ากล่าวไปแล้วก็เปรียบเสมือนตลาดกลาง หรือสถานที่ในการ แลกเปลี่ยนสินค้า เพียงแต่ว่าเป็นการค้าบุญค้าบาป

เพราะก่อนเกิดมาเป็นมนุษย์ แต่ละคนก็มาจากภพภูมิที่หลากหลายแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็น จากมนุษย์ สวรรค์ พรหม อรูปพรหม หรืออบายภูมิ ที่ประกอบด้วย นรก เปรต อสุรกาย ตีรฉณาน แต่ ทันทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์ สิ่งที่ทุกคนได้เหมือนกัน คืออัตภาพหรือร่างกายที่เป็นมนุษย์ ซึ่งอาจจะมีความ แตกต่างกันไปบ้างในเรื่องรายละเอียด เป็นต้นว่า ความแตกต่างในเรื่องชาติพันธุ์ ความแข็งแรงสมบูรณ์ของ ร่างกาย สติปัญญาความสามารถ หรือแม้กระทั่งชาติตระกูลและฐานะความเป็นอยู่ ถึงอย่างนั้นทุกคนก็ได้ ชื่อว่าเป็น มนุษย์เหมือนกัน มีโอกาสเท่าเทียมกันในเรื่องของบุญและบาป

ด้วยเหตุว่า ภพมนุษย์เปรียบเสมือนตลาดกลางในการค้าบุญค้าบาป ดังนั้นเมื่อสิ่งใดที่เราทำ ลงไปไม่ว่าจะเป็นบุญหรือบาปก็ตาม ย่อมมีผลด้วยกันทั้งสิ้น เมื่อทำสิ่งที่เป็นบุญผลก็เป็นบุญ เป็นความผาสุก ในทางกลับกันถ้าทำในสิ่งที่เป็นบาป ผลที่ได้ก็เป็นบาปเป็นความทุกข์ทรมานต่างๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่า ผู้เป็นเจ้าของชีวิตจะลิขิตชีวิตของตนให้เป็นเช่นไร ก็เหมือนกับการที่เราเข้าไปในตลาด เราอยากได้อะไร เราก็เลือกซื้อหาเอา เช่นกัน เราอยากให้อะไรในชีวิตในภพเบื้องหน้าเราเป็นอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราได้กระทำ ลงไป ในขณะที่เป็นมนุษย์นี้

เพื่อให้เข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการที่กล่าวว่า ภพมนุษย์เปรียบเสมือนตลาดกลางในการค้า บุญค้าบาปนั้น จึงขอแนะนำแผนภาพดังกล่าวนี้ ซึ่งเป็นภพภูมิต่างๆ ก่อนที่ชีวิตทั้งหลายจะมาเป็นมนุษย์ และหลังจากที่ละโลกไปแล้ว

แผนภาพ การเปลี่ยนภพภูมิต่างๆ

จากแผนภาพที่นำมาแสดงนี้ จะเห็นว่าก่อนมาเป็นมนุษย์ แต่ละคนซึ่งรวมทั้งเราท่านในที่นี่ด้วย ล้วนมีที่มาจากภพภูมิต่างๆ แตกต่างกันไป และหลังจากละโลกไปแล้ว แต่ละคน แต่ละชีวิตก็มีภพภูมิที่ไป แตกต่างกันไป ซึ่งอาจจะเป็นภพภูมิที่ดีกว่าภพภูมิที่ตนเคยอยู่ก่อนจะมาเป็นมนุษย์ หรือต่ำกว่าก็ได้ ขึ้นกับบุญ บาปที่แต่ละคนได้กระทำในขณะที่เป็นมนุษย์

7.2 เรื่องจริงจากกรณีตัวอย่างชีวิตหลังความตาย

การที่แต่ละคนประกอบกรรม คือการทำบุญและบาป หรือกุศล อกุศล ขณะที่มีชีวิตอยู่นั้น นอกจากจะส่งผลทำให้ไปบังเกิดในภพภูมิต่างๆ หลังจากละโลกไปแล้ว ยังทำให้เกิดความแตกต่างกันในสิ่งต่างๆ แม้จะเกิดในภพภูมิเดียวกัน ทั้งนี้เป็นเพราะประกอบกรรมแตกต่างกันไป ดังนั้นแม้ว่าผู้ที่เคยรู้จักกัน คู่กันเคยกัน เป็นญาติหรืออยู่ในครอบครัวเดียวกัน หากว่ามีวิถีชีวิตที่ต่างกัน ประกอบกรรมต่างกัน เมื่อละจากโลกไปแล้วย่อมมีความเป็นไปที่ต่างกัน ซึ่งเรื่องเหล่านี้มีบันทึกอยู่ในพระไตรปิฎก เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีปรากฏใน สากตชาดก ว่า

ในครั้งนั้น พระพุทธองค์ประทับอยู่ ณ พระวิหารอัญชันวัน เมืองสาเกต วันหนึ่งได้เสด็จเข้าไป บิณฑบาตในเมืองสาเกตพร้อมด้วยหมู่ภิกษุ ขณะที่ทรงดำเนินอยู่นั้น มีพราหมณ์แก่คนหนึ่งกำลังจะออกไปนอกเมือง เห็นพระพุทธองค์ที่ระหว่างประตูเมือง จึงหมอบลงแทบพระยุคลบาทและยึดข้อพระบาท ทั้งสองไว้แน่น แล้วกราบทูลว่า

“พ่อมหาจำเริญ ธรรมดาว่าบุตรต้องปรนนิบัติมารดาบิดาในยามแก่มีไข้หรือ เหตุไรพ่อจึงไม่ แสดงตนแก่เราตลอดกาลมีประมาณเท่านี้”

จากนั้นพราหมณ์ได้พาพระพุทธองค์ไปยังเรือนของตน เมื่อเสด็จถึงเรือน นางพราหมณ์ได้เข้ามาหมอบแทบบาทยุคลของพระพุทธองค์ แล้วรำไห้ว่า

“พ่อคุณทูนหัว พ่อไปไหนเสียนานถึงปานนี้ ธรรมดาบุตรต้องบำรุงมารดาบิดายามแก่มีไข้หรือ” แล้วบอกให้บุตรและธิดาพากันมาไหว้พระพุทธองค์ด้วยคำว่า “พวกเจ้าจงไหว้พี่ชายเสีย”

จากนั้นพราหมณ์สามภรรยาได้ถวายมหาทาน พระศาสดาครั้นเสวยแล้วได้ตรัส ชราสูตร แก่พราหมณ์ทั้งสอง ในเวลาจบพระสูตร ทั้งสองได้ตั้งอยู่ในพระอนาคามีผล

เมื่อกลับสู่พระวิหาร เหล่าภิกษุต่างประชุมสนทนากันว่า เหตุไรพราหมณ์จึงบอกว่าพระศาสดาเป็นบุตรของตน และพระศาสดาก็ทรงรับ ทั้งที่พระบิดาของพระพุทธองค์ คือพระเจ้าสุทโธทนะ พระมารดา คือพระนางมหายา เมื่อพระพุทธองค์ทราบเรื่องที่ภิกษุสนทนากัน จึงทรงนำอดีตนิทานมาตรัสแก่เหล่าภิกษุว่า ในอดีตกาล พราหมณ์เคยเป็นบิดาของพระองค์ 500 ชาติ เป็นอา 500 ชาติ เป็นปู่ 500 ชาติ ติดต่อกันไม่ขาดสาย ส่วนนางพราหมณ์เคยเกิดเป็นมารดาของพระองค์ 500 ชาติ เป็นน้า 500 ชาติ เป็นย่า 500 ชาติ

จากเรื่องราวที่ปรากฏในสากตชาดก ซึ่งมีมาในพระไตรปิฎกนั้น ทำให้เราทราบชัดว่า มนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนเคยเกิดตายกันมาแล้วหลายครั้ง ในแต่ละครั้งก็มีความเป็นไปของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันไป ขึ้นกับวิบากกรรมที่ตนได้กระทำ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น จะได้นำเสนอตัวอย่างจริงของชีวิตหลังความตายของบุคคลท่านต่างๆ ที่มีการนำเสนอผ่านรายการในโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ซึ่งจะนำเสนอโดยจัดตามภพภูมิที่ไปเกิดดังต่อไปนี้

จากมนุษย์ไปสู่พรหม

บังเกิดเป็นพรหมเพราะได้มาน

ตัวอย่างของบุคคลที่ละโลกแล้วไปบังเกิดในพรหมโลกท่านนี้ นำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน ในวันพุธที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2546 เป็นท่านชายมีอาชีพทำนา ท่านเป็นคนใจบุญรักการปฏิบัติธรรม และรักษาศีลตลอดมา เมื่อถึงวันพระก็จะไปวัดเป็นประจำนอกจากนี้ท่านยังได้เป็นหัวหน้าอุโบสถของวัดแห่งหนึ่ง ท่านมีโรคประจำตัวคือโรคหอบหืด แต่เมื่อได้ปฏิบัติธรรมโรคนั้นก็หายไป โดยที่ไม่ต้องไปพบหมอหรือรับประทานยาใดๆ เลย

ท่านเสียชีวิตเมื่อมีอายุ 75 ปี โดยก่อนเสียชีวิตได้ป่วยด้วยโรคชรา 2 เดือน ขณะที่ป่วยก็สอนธรรมะลูกสาวตลอด โดยใช้ร่างกายตัวเองเป็นคำสอนและบทเรียน วันที่ท่านจะละโลก ท่านบอกกับลูกสาวว่า พรุ่งนี้จะตายแล้ว ให้ลูกสาวนำเงินของท่านไปซื้อไทยธรรมและผ้าบังสุกุลเพื่อนำมาทำบุญถวายสังฆทาน โดยได้นิมนต์พระมาทำพิธีที่บ้าน

เมื่อกล่าวคำอาราธนาศีล ถวายสังฆทานและกรวดน้ำรับพรเสร็จ ท่านทำสมาธิถึงป้าย 2 จากนั้นจึงนิมนต์พระมาชักผ้าบังสุกุล แล้วทำสมาธิต่อถึง 4 โมงเย็น จึงบอกาลูกๆ แล้วละโลกด้วยอาการสงบ

หลังจากละโลกแล้ว ท่านได้ไปบังเกิดเป็นพรหมปาริสาชชา มีวิมานเป็นแก้ว เหตุที่ท่านไปบังเกิดเป็นพรหมเพราะท่านปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ จนได้มานอย่างอ่อนๆ ทำให้ใจของท่านสว่างมาก แต่ยังไม่ถึงดวงธรรม แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นความสว่างที่มั่นคงตลอดเวลา

ส่วนสาเหตุที่ทำให้ท่านป่วยเป็นโรคหอบหืดนั้น เป็นเพราะกรรมที่ท่านเคยใช้แรงงานสัตว์จนเหนื่อยทั้งภพในอดีตและปัจจุบัน เมื่อท่านปฏิบัติธรรมในชาตินี้จึงพ้นจากวิบากกรรม

จากมนุษย์ไปสู่สวรรค์

ทำทานด้วยจิตที่เลื่อมใสจึงบังเกิดในสวรรค์ชั้น 6

ตัวอย่างของบุคคลที่ละโลกแล้วไปบังเกิดเป็นชาวสวรรค์ท่านนี้ ได้นำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน ในวันพุธที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2546 เป็นหญิงชราท่านหนึ่ง มีอัธยาศัยเป็นคนใจเย็น และรักษาศีล ท่านออกบวชเป็นชี และอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดลำมั่งคา ก่อนที่จะละโลกท่านให้หลานสาว ซึ่งอยู่ปรนนิบัติรับใช้ท่านอยู่เป็นประจำ ไปนิมนต์พระมาสวดสวดสาธยายมนต์และถวายภัตตาหารพระ ทำอยู่เช่นนี้เป็นเวลาประมาณ 1 เดือน โดยที่ตลอดช่วงเวลานี้ท่านไม่ได้รับประทานอาหารเลยเป็นเวลาถึง 1 เดือน ทั้งๆ ที่ท่านไม่ได้ป่วยเป็นโรคแต่อย่างใด ยังดูเป็นปกติ

ในคืนที่ท่านเสียชีวิต ทั้งที่หลานสาวก็นอนอยู่เคียงข้างท่าน แต่กลับไม่ทราบเลยว่า ท่านเสียชีวิตไปตั้งแต่เมื่อไร มาทราบในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น

สาเหตุที่คุณยายละโลกเป็นเพราะหมดอายุขัย โดยขณะที่ละโลกนั้น กายละเอียดของท่าน หลุดออกจากร่าง จากนั้นมีเทวรถที่มีลักษณะเป็นทองคำแก้ว พร้อมด้วยหมู่บริวารเป็นจำนวนมากมารอรับ ท่านไปบังเกิดเป็นเทพธิดาบนสวรรค์ชั้นที่ 6 ซึ่งมีชื่อว่า ปรนิมมิตวสวัตดี มีวิมานเป็นทองคำแก้วใส เหมือนเพชรประดับด้วยรัตนชาติ มีความประณีตสวยงามมาก ทั้งนี้เป็นอันสงส์จากการที่ท่านบริจาคทาน ด้วยจิตที่เลื่อมใส และมีความปลื้มปีติมากในพระรัตนตรัยและทานกุศล รวมทั้งบุญจากการที่ท่านรักษาศีล 8 ในช่วงท้ายของชีวิต

อายุสิ้นแต่บุญส่งให้ไปอยู่ชั้นดุสิต

กรณีตัวอย่างของท่านต่อไปนี้ นำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน เมื่อวันที่เสาร์ที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2546 เป็นท่านชาย เป็นคนดี ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ เป็นที่รักของครอบครัวและหมู่ญาติ ในวัยเยาว์มีชีวิตค่อนข้างลำบาก เพราะเป็นลูกชายคนโต จึงต้องช่วยแม่ทำงานเลี้ยงน้องๆ เมื่ออายุ 22 ปี ได้รับการผ่าตัดลิ้นหัวใจ หลังจากที่ได้แต่งงานและมีลูก 3 คน ได้ทำธุรกิจเปิดร้านค้าขายอุปกรณ์ก่อสร้าง และด้วยความขยันขันแข็งจึงตั้งตัวได้และมีฐานะดีขึ้นตามลำดับ

ทุกอาทิตย์ต้นเดือน ทั้งครอบครัวจะไปทำบุญที่วัดเป็นประจำ และหาโอกาสไปปฏิบัติธรรมระยะยาวในช่วงเทศกาลพิเศษเป็นประจำทุกปี

กลางดึกของคืนวันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ. 2545 ภรรยาตื่นขึ้นมาเพื่อเข้าห้องน้ำ พบเขานอนหมดสติอยู่ในห้องน้ำ เมื่อจับชีพจรดูก็ทราบว่าเสียชีวิตแล้ว ตัวเริ่มเขียว จึงรีบนำส่งโรงพยาบาล หมอแจ้งว่าเขาเสียชีวิตแล้วด้วยโรคหัวใจล้มเหลว ซึ่งขณะนั้นเขามีอายุเพียง 37 ปี

เมื่อตายแล้ว กายละเอียดของเขาถูดออกจากร่าง วณเวียนอยู่กับลูกและภรรยาด้วยความรัก และเป็นห่วง โดยที่ยังไม่รู้ว่าตนตายแล้ว และด้วยเหตุที่ตายอย่างกะทันหัน คตินิมิตจึงไม่ชัดเจน ไม่เหมองไม่ใส เขาพยายามพูดกับคนในครอบครัว แต่ไม่มีใครเห็น และได้ยิน เนื่องจากอยู่คนละภพภูมิ มารู้ตัวว่าตนเองตายแล้วเมื่อติดตามมาที่งานศพของตนเอง

เมื่อครบ 7 วัน ใจเริ่มคลายความรักและความห่วงใยในครอบครัว นึกถึงบุญทุกบุญที่ตนเองกระทำ และบุญที่ครอบครัวอุทิศให้ ใจจึงผ่องใส รัศมีกายค่อยๆ สว่างเรืองรอง กายละเอียดเปลี่ยนเป็นกายทิพย์ เทวรถทองประดับรัตนชาติคันย่อมๆ พร้อมบริวารมารอรับ และพาเวียนประทักษิณรอบมหารัชมงคลกายเจดีย์ มีความปลื้มปีติใจมาก บุญจึงดึงดูดไปอยู่ ณ สวรรค์ชั้นดุสิต

สาเหตุที่อายุสั้น เป็นเพราะกรรมในอดีตชาติ เขาเคยเกิดเป็นทหาร ออกรบแล้วฆ่าข้าศึกตายเป็นจำนวนมาก เมื่อกรรมตามทันจึงทำให้อายุสั้น ส่วนที่ตายด้วยโรคหัวใจ เป็นเพราะขณะที่เกิดเป็นทหาร เคยทำหน้าที่ขว้างสสาร แต่ด้วยความเอาการเอางานจึงควมมาอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งฆ่าเหยื่อยตายหลายตัว ซึ่งวิบากกรรมนี้จะติดตามเขาไปอีกหลายชาติ

ตกสวรรค์เพราะน้อยใจ แต่ตายแล้วกลับที่เดิม

กรณีตัวอย่างที่จะกล่าวถึงนี้ นำเสนอในรายการฝันในฝัน เมื่อวันจันทร์ที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2546 เป็นท่านหญิง ปกติของเธอเป็นคนใจดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่เคยมีอารมณ์หงุดหงิด ไม่เคยด่าว่าใคร ไม่เคยตีลูกหลาน ตลอดชีวิตไม่เคยโมโหหรือโกรธใครเลย เธอเป็นผู้มีความกตัญญู ดูแลแม่ของเธออย่างดี กระทั่งคุณแม่เสียชีวิต

หลังจากที่แม่ของเธอจากไป จึงทำให้เธอมีเวลาปฏิบัติธรรมมากขึ้น เธอจะมาร่วมงานที่วัดพระธรรมกายทุกงานบุญใหญ่และอาทิตย์ต้นเดือน เคยทำบุญสร้างพระธรรมกายประจำตัว 2 องค์ เป็นประธานทอดกฐินเมื่อปี พ.ศ. 2534 และร่วมบุญหล่อรูปหลวงปู่ด้วยทองคำ รวมทั้งบุญอื่นๆ อีก

วันหนึ่ง ขณะที่เธอกำลังนอนอ่านหนังสือธรรมะ และกำลังปลื้มปีติกับงานบุญที่ผ่านมา อยู่ๆ เธอก็ลุกขึ้นนั่ง แล้วยกแขนทั้งสองขึ้น ประหนึ่งว่ากำลังรับอะไรบางอย่าง แล้วก็วางมือลงหลับตานั่งอมยิ้ม และสิ้นลมหายใจ ซึ่งขณะนั้นเธอมีอายุ 72 ปี มีสุขภาพแข็งแรงดี ไม่มีโรคประจำตัวใดๆ

สาเหตุที่เธอแสดงอาการก่อนตายออกมาเช่นนั้น เป็นเพราะว่า ขณะที่เธอกำลังปลื้มปีติกับงานบุญที่ผ่านมา นั้น เธอได้ยินเสียงเรียกชื่อของเธอ จึงลุกขึ้นนั่ง และเห็นเทพบุตรเทพธิดาซึ่งเป็นบริวารของเธอ แต่งตัวงดงามมาก นำพวงมาลัยมาให้ เธอจึงยื่นแขนรับอย่างสุขใจ จิตก็ดับลงไปทันทีเพราะหมดอายุขัย ภายทิพย์ของเธอถอดออกจากร่างเป็นกายเทพธิดาที่งดงามมาก จากนั้นเธอและบริวารขึ้นสู่เทวรถ 2 ล้อ ขนาดปานกลาง สีทองประดับรัตนชาติ และไปสู่วิมานทองขนาดใหญ่ บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ก่อนมาเกิดเป็นมนุษย์ เธอเป็นเทพธิดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีสามีเป็นเทพบุตรรูปงาม รัศมีสว่างไสว พุดจาไพเราะ แต่เพราะเทพบุตรสามีเป็นที่รักและหมายปองของเทพธิดาอื่น ทำให้เธอน้อยใจ จึงเป็นเหตุให้เธอจุติมาเกิดในโลกมนุษย์ ก่อนจุติเธอร้อยพวงมาลัย และอธิษฐานว่า ถ้าสามียังรักเธอให้นำพวงมาลัยนี้มาให้เธอ เมื่อเทพบุตรสามีกลับมาที่วิมาน เห็นพวงมาลัย และรู้เรื่องราวทั้งหมดด้วยเทวานุภาพ จึงมองมายังเธอบนโลกมนุษย์ เมื่อถึงเวลาที่เธอจะกลับขึ้นไป จึงให้บริวารนำพวงมาลัยมาให้และรับเธอกลับสู่สวรรค์

มรณภาพแล้วไปอยู่สวรรค์ชั้นยามา

กรณีตัวอย่างท่านต่อมา นำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน เมื่อวันอังคารที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2546 ท่านนี้เป็นพระภิกษุ ท่านมรณภาพเมื่อวันอาทิตย์ที่ 19 มีนาคม พ.ศ. 2546 ขณะที่มีอายุ 57 ปี และบวชได้ 31 พรรษา

ท่านบวชเป็นสามเณรตั้งแต่อายุ 11 ปี ที่จังหวัดหนองคาย แล้วเดินทางไปศึกษาเล่าเรียนตามสำนักต่างๆ จนกระทั่งสอบได้เปรียญธรรม 6 ประโยค จากนั้นเข้ามาอยู่ที่วัดนากลาง ในกรุงเทพฯ

ต่อมาท่านเดินทางไปศึกษาในระดับปริญญาโทที่ประเทศอินเดีย 4 ปี เมื่อจบการศึกษาและกลับเมืองไทยแล้วมีความคิดที่จะลาสิกขา จึงไปกราบเรียนหลวงพ่ที่วัดนากลาง หลวงพ่ท่านนั้นจึงพาท่านออกเดินธุดงค์ในป่าเป็นเวลากว่า 10 ปี ได้เรียนกรรมฐานและวิชาแพทย์แผนโบราณ จนมีความชำนาญ แล้วอยู่ช่วยหลวงพ่ท่านนั้นรักษาคนป่วยอยู่หลายปี

ในปี พ.ศ. 2534 ท่านได้เป็นเจ้าของาวาสวัดหนึ่ง ได้สร้างกุฏิที่พักสงฆ์ 4 หลัง ทำถนนคอนกรีตทั่วบริเวณวัด บูรณะหอรบขังและศาลาการเปรียญ งานชิ้นสุดท้ายที่ท่านตั้งใจจะทำ คือสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม แต่ยังไม่ทันสร้างเสร็จ ท่านก็มรณภาพ ในขณะที่กำลังนอนพักผ่อนหลังจากฉันเพลเสร็จ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ 1 เดือน ท่านป่วยเป็นโรคฝีป่องมาก แม้แต่ 2 อาทิตย์สุดท้ายก็ยังไปผ่าฝีที่อก ซึ่งแผลก็เกือบจะหายเป็นปกติ

หลังจากมรณภาพแล้ว มัคทายกวัดนำร่างท่านไปที่โรงพยาบาล และปั๊มหัวใจ เพื่อจะได้แน่ใจว่าท่านสิ้นลมแล้วจริงๆ เมื่อรู้ว่าท่านมรณภาพแล้วจึงคิดจะฉีดยากันศพเน่า แต่เมื่อหมอจะทำการฉีดยาไฟฟ้าในบริเวณนั้นก็ดับลงอย่างกะทันหัน จึงหันไปใช้ไฟสำรองแต่ก็ดับอีก ลูกศิษย์จึงขอให้หมอไปฉีดที่วัด โดยนำร่างของท่านกลับไปไว้ที่วัด ก็สามารถฉีดได้ แต่เมื่อฉีดแล้วปรากฏว่า ไฟฟ้าดับทั่วทั้งอำเภอพร้อมกับเกิดลมและฝนปั่นป่วนขึ้นทั้งอำเภอ

สาเหตุที่เกิดเหตุการณ์เหล่านั้น เป็นเพราะขณะที่ท่านมรณภาพ ท่านยังไม่อยากตาย และไม่คิดว่าจะตาย อยากจะทำงานพระศาสนาต่อไป ดังนั้นเมื่อกายละเอียดหลุดออกจากร่าง ท่านเห็นร่างของตนเองก็พยายามจะกลับเข้าร่างแต่ไม่สำเร็จ จึงตามร่างของตัวเอง และเมื่อได้ยินว่า จะมีการฉีดยากันศพเน่า ท่านจึงไม่ยอมเพราะอยากจะเข้าร่าง ได้พยายามอยู่หลายครั้งแต่ไม่สำเร็จ จึงอธิษฐานจิตนึกถึงบุญที่ทำไว้ในพระศาสนา ว่าอย่าให้ใครฉีดยากันเน่าได้ เพราะมีความเข้าใจว่าหากฉีดยาจะทำให้ไม่สามารถกลับเข้าร่างได้

ด้วยอานุภาพบุญของท่านจึงทำให้ไฟฟ้าดับจนกระทั่งเมื่อร่างของท่านถูกนำไปที่วัดท่านก็ตามไปด้วย และเริ่มยอมรับความจริงว่า ตนเองหมดอายุขัยแล้ว จึงนึกถึงบุญที่ทำมาในพระศาสนา ทำให้กายมนุษย์ละเอียดค่อยๆ เปลี่ยนจากพระ กลายเป็นกายทิพย์ที่มีเครื่องประดับ มีเทวรถพร้อมบริวารมารับท่าน และพาไปอยู่ที่สวรรค์ชั้นยามา

เพราะเหตุที่ท่านมรณภาพ เหล่ารุกขเทวดา ภูมเทวดา อาภาสเทวดา ที่อยู่บริเวณนั้นต่างก็เสียใจและอาลัยในการจากไปของท่าน เนื่องจากท่านเคยอุทิศส่วนกุศลให้ จึงได้รับบุญจากท่านเสมอ เมื่อท่านไปแล้วไม่รู้จะไปอนุโมทนาบุญกับใคร จึงบันดาลให้ฝนตกหนักเหมือนฟ้ารั่ว จนเป็นเหตุให้ไฟดับทั้งอำเภอเพราะไฟช็อต

สาเหตุที่ท่านป่วยเป็นฝีป่องๆ เพราะกรรมที่หักโหมงานในปัจจุบัน และวชิกรรมในอดีตชาติที่ท่านเคยบวชเป็นสามเณร แล้วดื้อรั้นเถียงพระอาจารย์แบบขี้ๆ คุๆ เวลาที่พระอาจารย์สั่งสอน จึงทำให้

พระอาจารย์หงุดหงิดและเข้าใจ ส่วนที่ผ่าอกเพราะเคยดื้อต่อพ่อแม่และผู้หลักผู้ใหญ่ มักจะเถียงข้างๆ คูๆ สมัยเป็นฆราวาส เพราะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ทำให้ท่านเหล่านั้นเข้าใจอยู่บ่อยครั้ง และเหตุที่ทำให้อายุสั้น เพราะเคยทำกรรมปาณาติบาตไว้ในอดีต

จากมนุษย์มาเป็นมนุษย์

เกิดเป็นหญิงเพราะกรรมเจ้าชู้

กรณีตัวอย่างท่านนี้นำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน เมื่อวันที่เสาร์ที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546 เป็นชายชาวลาว แต่ไปทำมาหากินอยู่ที่มลรัฐชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา ท่านเป็นคนรูปร่าง หน้าตาดี และเจ้าชู้ มักประพาศติดตลกขี้ตลก 3 อยู่เสมอ แต่ภายหลังมีภรรยาคนแรกแนะนำให้ฟังเทศน์ฟังธรรม เรื่องบุญกรรมของความเจ้าชู้ จึงซาบซึ้ง หันมาตั้งใจทำบุญกุศล เริ่มเข้าวัด ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ก่อนนอนก็จะเข้าห้องสวดมนต์ นั่งสมาธิ และสวดมนต์ก่อนออกไปทำงาน ทำเช่นนี้เป็นประจำ ภายหลังได้สร้างพระธรรมกายประจำตัวให้กับตัวเองและทุกคนในครอบครัว

ในที่สุดท่านล้มป่วยลงด้วยโรคไตวาย และไม่นานก็เสียชีวิต ด้วยความผูกพันกับครอบครัวจึงยังคงวนเวียนอยู่ที่บ้าน 7 วัน โดยที่ใจไม่หมองไหม้ เมื่อครบ 7 วัน เจ้าหน้าที่ก็มาพาตัวไปยมโลก เมื่อพญายมราชได้ซักถามถึงบาปที่เขาเคยทำ ภาพก็ปรากฏที่หน้าบัลลังก์ของพญายมราช เมื่อเขาเห็นภาพกรรมที่ตนเคยเจ้าชู้จึงสลดใจ ทำให้ใจเศร้าหมอง แต่เมื่อดูภาพบุญที่เคยทำไว้ จิตจึงผ่องใสขึ้น

พญายมราชจึงพิพากษาให้เขากลับมาเกิดเป็นมนุษย์ และด้วยจิตผูกพันกับครอบครัว เขาจึงขอมาเกิดอยู่กับครอบครัว ซึ่งขณะนั้นลูกสาวเขาแต่งงานแล้วและกำลังมีครรภ์ จึงดูตกใจและเสียใจของเขาเข้าไปในครรภ์ และได้เกิดเป็นเด็กเพศหญิงเพราะกรรมเจ้าชู้

สาเหตุที่ทำให้อายุสั้นและไตวาย เป็นเพราะชาติหนึ่งเคยเป็นทหารได้ออกรบ และต่อสู้กับข้าศึก ได้ใช้อาวุธแทงข้าศึกตาย โดยแทงที่บริเวณไต

อายุสั้นเพราะกรรมปาณาติบาตในอดีตชาติ

กรณีตัวอย่างของท่านต่อมา นำเสนอในรายการฝันในฝันเมื่อวันที่วันพฤหัสบดีที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2545 เป็นท่านชาย อยู่กับแม่มาตั้งแต่ยังเล็กเพราะพ่อแม่แยกทางกัน จึงทำให้เป็นที่รักของผู้เป็นแม่มาก และเขาเองก็รักแม่มากเช่นกัน จึงเชื่อฟังและอยู่ในโอวาทตลอดเวลา

จนกระทั่งวันหนึ่ง เมื่อเขาอายุได้ 16 ปี ได้ขับรถไปกับเพื่อน และประสบอุบัติเหตุถูกรถชน เขาเสียชีวิตทันที แต่เพื่อนที่ไปด้วยปลอดภัย

หลังจากเสียชีวิต กายละเอียดของเขาหลุดออกจากร่าง ตอนแรกยังไม่รู้ตัว มารู้ว่าตนตายแล้ว เมื่อมีคนมาหามร่างตนไป ตนเองไม่รู้จะไปไหน นึกถึงบ้านและพ่อแม่ จึงไปหาแม่ พยายามสื่อสารกับแม่ แต่ไม่สามารถทำได้เพราะอยู่คนละภพภูมิ เมื่อครบ 7 วัน เจ้าหน้าที่มาพาตัวไปยมโลก พยายามราชพิจารณาบุญและบาปแล้ว พิจารณาให้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ และด้วยบุญที่ทำเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ ทำให้ไปเกิดในตระกูลที่ดี มีผู้อุปถัมภ์ดูแล

สาเหตุที่ชาตินี้อายุล้น เพราะในอดีตเคยทำปาณาติบาต โดยชาติหนึ่งเกิดเป็นชาย ในวัยหนุ่มได้หลงรักหญิงคนหนึ่ง แต่หญิงนั้นมีคนรักอยู่แล้วจึงแค้นใจ จ้างวานให้คนอื่นไปฆ่าทั้ง 2 คนนั้นจนถึงแก่ความตาย เมื่อละโลกในชาตินั้นแล้วไปบังเกิดในมหานรก จากนั้นไปขุมบริวาร ยมโลก มาเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์ดิรัจฉาน ตามลำดับ เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็ถูกคนอื่นฆ่า หรือประสบอุบัติเหตุมาแล้วหลายชาติ

จากมนุษย์ไปเป็นสัตว์ดิรัจฉาน

เกิดเป็นจิ้งจกเพราะกรรมฆ่าจิ้งจก

ตัวอย่างของบุคคลท่านนี้ นำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน ในวันศุกร์ที่ 15 สิงหาคม พ.ศ. 2546 เป็นท่านชายนับถือศาสนาอื่นที่ไม่ใช่พระพุทธศาสนา แต่ภรรยาเป็นพุทธศาสนิกชน ซึ่งท่านก็ไม่ปิดกั้นคำสอนของพระพุทธศาสนา และบางครั้งท่านก็ทำบุญในพระพุทธศาสนาด้วย เป็นต้นว่า ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า

ปกติท่านจะตีสัจจกทุกวันศุกร์ ด้วยความรักในศาสนาในศาสนาของตน แม้ภรรยาจะห้ามปรามอย่างไรก็ไม่ฟัง ทั้งนี้เพราะท่านมีความคิดว่า จิ้งจกเป็นศัตรูกับศาสดาของท่าน เพราะเหตุที่เมื่อครั้งสมัยศาสดาของท่านยังมีชีวิตอยู่ ครั้งหนึ่งขณะหลบซ่อนศัตรูอยู่ในถ้ำ จิ้งจกร้องทักขึ้นจึงทำให้ข้าศึกที่ซ่อนและจับตัวศาสดาไปได้

นอกจากนี้ท่านยังชอบเล่นการพนัน กินเหล้า สูบบุหรี่อยู่เป็นประจำ จนกระทั่งเป็นมะเร็งที่กล่องเสียง ถูกลมโป่งพอง เป็นหอบหืด และโรคอื่นๆ ในที่สุดได้เสียชีวิตเพราะเส้นเลือดในสมองแตก ตายแล้วญาติได้สร้างพระธรรมกายประจำตัวและทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้

ขณะที่ตายนั้น ตายด้วยอาการที่สติไม่สมบูรณ์ ที่เรียกว่า หลงตาย โดยก่อนตายเห็นภาพเป็นความมืด แล้วเห็นจิ้งจกปรากฏขึ้นมาในความมืดนั้น กายละเอียดจึงถูกดูดเข้าไปในท้องจิ้งจก เพราะกรรมที่ตีสัจจกจนเป็นอาฉินกรรม ซึ่งตามความรุนแรงของกรรมนั้น ท่านจะต้องไปเกิดในมหานรก เพราะทั้งดื่มสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน ทำร้ายและฆ่าสัตว์เป็นจำนวนมาก แต่มาเป็นจิ้งจกเพราะบุญที่ท่านทำในพระพุทธศาสนาช่วยพวงไว้ ยังไม่สามารถรับบุญที่ญาติอุทิศไปให้ได้ เนื่องจากมีสภาพเป็นจิ้งจก และจะต้องตายและเกิดเป็นจิ้งจกอีกยาวนาน

เมื่อหมดกรรมจากเป็นจิ้งจกแล้วบุญและบาปอื่นจึงจะส่งผล ถ้าบุญได้ชองส่งผลก่อน ก็จะทำให้ได้

เกิดเป็นมนุษย์ แต่ถ้าบาปได้ช่องก็จะไปบังเกิดในมหานรก หรืออุสสทนรก ส่วนการที่ท่านเส้นเลือดในสมองแตกจนเสียชีวิตนั้น เป็นเพราะกรรมในปัจจุบันที่เกิดจากการตีจิ้งจก ตีมสุรา สูบบุหรี่ และเล่นการพนันผสมกัน

วิบากกรรมของคนเลี้ยงเป็ด

ตัวอย่างต่อมา เป็นตัวอย่างที่น่าเสนาผ่านรายการฝันในฝัน ในวันพฤหัสบดีที่ 26 มิถุนายน พ.ศ. 2546 ท่านนี้เป็นชายชาวจีน ประกอบอาชีพเลี้ยงเป็ด โดยนำเป็ดรุ่นมาเลี้ยงไว้ 3 - 4 เดือน เพื่อเอาไข่ ถ้าเป็ดตัวใดไข่น้อย หรือไม่ออกไขก็จะจับขายให้เขานำไปฆ่า ท่านจะซื้อหอยกะพงและหอยแมลงภู่มาต้มแล้วผสมกับปลาให้เป็ดกิน เพื่อจะทำให้ไข่ที่ออกมามีสีแดง

ปกติท่านเป็นคนใจดี ชอบช่วยเหลือเพื่อนฝูง แต่เป็นคนสูบบุหรี่ และดื่มยาตองเหล้าทุกวัน วันละ 1 แก้วเล็ก เคยทำบุญบ้าง คือทำกับศาลเจ้า และให้ทานแก่คนยากจน

ทุกเย็นท่านจะไปที่ตลาดเพื่อพบปะตีมน้ำชา และคุยกับเพื่อนชาวจีนเป็นประจำ วันที่เสียชีวิต ท่านกลับมาจากตลาดแล้วบอกภรรยาว่า “ไม่สบาย จะตายแล้ว” ภรรยาและลูกๆ ช่วยกันปฐมพยาบาลได้ไม่นาน ท่านก็หัวใจวายและเสียชีวิต โดยขณะนั้นอายุได้ 76 ปี

ตอนใกล้ตาย ท่านมีความขัดเคืองและคับแค้นใจ เพราะถูกลูกสาวของลูกหนี้ที่เป็นเพื่อนกัน พุดให้เจ็บใจ จิตจึงเศร้าหมองมาก ทำให้บาปได้ช่อง ท่านจึงเห็นกรรมนิมิตเป็นเป็ดที่ท่านเลี้ยงไว้ขายไข่ และที่ขายให้เขานำไปฆ่า เห็นทั้งภาพเป็ดและได้ยินเสียงร้องของเป็ด คตินิมิตนั้นจึงทำให้ท่านไปเกิดเป็นเป็ด และถูกเขานำไปฆ่า ซึ่งท่านจะต้องเกิดเป็นเป็ด ถูกนำไปฆ่าอีกยาวนานจนกว่าจะพ้นจากวิบากกรรมนี้

จากมนุษย์ไปเป็นเปรต

เป็นเปรตเพราะตระหนี่และด่าพระสงฆ์

กรณีตัวอย่างของผู้ที่ไปเกิดเป็นเปรตนี้ ถูกนำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน ในวันจันทร์ที่ 22 กันยายน พ.ศ. 2546 เป็นท่านชาย เดินทางมาจากเมืองซัวเถา ประเทศจีน มาทำมาหากินในประเทศไทย ท่านเสียชีวิตในปี พ.ศ. 2535 ขณะมีอายุได้ 72 ปี

สมัยที่ท่านยังอยู่ในวัยหนุ่ม ต้องทำงานด้วยความยากลำบากเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว เนื่องจากมีลูกถึง 10 คน เมื่อเข้าสู่วัยกลางคน ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ท่านไม่ค่อยมีความผูกพันกับลูกๆ นัก ทั้งนี้เป็นเพราะว่ามีภรยาน้อย และมักจะอยู่กินกับภรยาน้อย ท่านจะมีปกติทำบุญสาธารณกุศลแบบคนจีนทั่วไป ไม่ชอบทำบุญกับพระ เนื่องจากมีความคิดว่า พระชี้เกียด ไม่ทำมาหากิน ซึ่งความคิดนี้ได้ถ่ายทอด

มายังลูกชายของท่านทั้ง 5 คน ขณะที่ลูกสาวอีก 5 คน มีนิสัยชอบทำบุญเหมือนแม่ (ภรรยาหลวง)

โดยทั่วไปท่านดูแข็งแรงดี แต่ในบั้นปลายของชีวิตมีโรคเบาหวานและโรคความดัน ในวันที่ท่านจากไป ท่านจากไปอย่างสงบ โดยนอนตะแคงกอดหมอนข้างเหมือนคนนอนหลับ

สาเหตุที่ท่านเสียชีวิตเพราะหมดอายุขัย จึงตายเหมือนหลับไป จากนั้นกายละเอียดหลุดออกจากร่างและวนเวียนอยู่ที่บ้าน เมื่อครบ 7 วัน เจ้าหน้าที่จากยมโลกมารับตัวและพาไปที่โรงวินิจฉัยในยมโลก โดยลากตัวไป ทำให้ท่านตกใจและกลัวมาก ที่หน้าโรงวินิจฉัยมีผู้คนมากมายหลากหลายเชื้อชาติเปลือยกายทั้งหญิงทั้งชาย เมื่อถึงคิวของท่าน เจ้าหน้าที่ได้ลากตัวไปอยู่ต่อหน้าพญามราช

พญามราชซักถามประวัติ แล้วถามว่า “เจ้ารู้ไหมว่า ทำไมเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่” ท่านตอบและขอรับรองว่า “ไม่รู้ อย่าทำอะไรผมเลยครับ ท่านพญามราชปล่อยผมไปเถอะ” พญามราชบอกว่าจะปล่อยเขาต่อเมื่อเขาได้ทราบบุญบาปที่ทำเอาไว้ แล้วสั่งให้สุวรรณเลขาเปิดบัญชีบาปฉายให้ดูปรากฏเป็นภาพกรรมที่ท่านเคยทำ คือกรรมเจ้าชู้ และกรรมดูหมิ่นดูแคลนพระสงฆ์ คำว่าพระขี้เกียจ ไม่ทำมาหากิน เมื่อท่านได้เห็นภาพกรรมที่ตนเองกระทำ จึงทำให้ใจเศร้าหมอง ร่างกายก็พลอยเศร้าหมองไปด้วย

จากนั้นพญามราชสั่งให้สุวรรณเลขาเปิดบัญชีบุญว่าท่านทำอะไรไว้ขณะเป็นมนุษย์บ้าง ก็ปรากฏภาพบุญสาธารณะกุศลที่ท่านทำไว้แต่ไม่มากนัก พญามราชจึงพิพากษาให้นำตัวท่านไปสู่ประตูที่จะไปสู่เมืองเปรต เมื่อไปถึงประตู ร่างของท่านก็ถูกดูดไปสู่เขตโลก กลายเป็นเปรต มีลักษณะผอม สูง ดำ มีหนอนโซ่ที่ปาก ตัวมิกลื่นเหม็น ปากเหม็น เพราะกรรมที่ดูหมิ่นดูแคลนพระสงฆ์ มีอวัยวะเพศใหญ่ หนัก เหมือนลูกตุ้มเหล็ก ทุกข์ทรมานมาก เพราะกรรมที่มักมากในกาม

ท่านได้รับบุญที่ลูกหลานอุทิศไปให้ จึงทำให้อายุของการเป็นเปรตน้อยลงไป

ทำบุญแต่ค่าพระ ตายแล้วเป็นเวมานิกเปรต

กรณีตัวอย่างท่านต่อมา นำเสนอในรายการฝันในฝัน ในวันเสาร์ที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546 เป็นท่านชาย มีอาชีพเป็นชาวนาฐานะยากจน และทำมาหากินด้วยความยากลำบาก มีลูก 7 คน แต่ไม่มีลูกคนใดสามารถเรียนหนังสือให้จบได้ ต้องลาออกมาช่วยท่านทำนา โดยอาศัยผักและปลาที่หามาจากแม่น้ำมาเลี้ยงชีวิต

ท่านเป็นคนมีนิสัยซื่อสัตย์ สุจริต รักครอบครัว อดทน ขยันหมั่นเพียร ทำงานเก่ง จึงทำให้สามารถตั้งตัวได้ในเวลาต่อมา แต่เนื่องจากท่านไม่ค่อยเชื่อเรื่องบุญบาป จึงมักทำทั้งบุญและบาป นานๆ จึงจะทำบุญตามประสาชาวบ้านสักครั้ง เช่น ตักบาตร บวชพระ ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า ช่วงบั้นปลายของชีวิต จึงทำบุญมากขึ้น เพราะลูกสาวคนหนึ่งชักชวนให้ทำบุญบ่อยๆ จึงทำบุญทุกครั้งที่ลูกสาวชวน แต่ครั้งลับหลัง มักพูดว่า นรกสวรรค์ไม่มีจริง รวมทั้งชอบด่าว่าพระเป็นประจำ

บั้นปลายของชีวิตท่านป่วยด้วยโรคชรา มีความทุกข์ทรมานมาก ทานอาหารไม่ค่อยได้ หลงๆ ลืมๆ แต่ไม่ยอมไปพบแพทย์

ขณะใกล้ตาย ท่านเห็นภาพกุง หอย ปู ปลา ที่ท่านเคยทำปาณาติบาตไว้ ภาพที่ตนเองด่าพระ สลับกับภาพบุญที่ท่านเองทำไว้เล็กๆ น้อยๆ และบุญที่ลูกสาวชวนให้ทำ ใจของท่านจึงไม่หมองมัวใส จนกระทั่งละโลก ละโลกแล้ววนเวียนอยู่ในบ้าน 7 วัน เมื่อครบ 7 วัน เจ้าหน้าทีผู้ปกครองเขตซึ่งเป็น ภูมิเมทวามาจับตัวท่าน พาไปอยู่ในหมู่บ้านเวมานิกเปรต¹ โดยกลางคืนเป็นเปรต กลางวันเป็นเทวดา เป็น รุกขเทวามาเวมานิกเปรต มีวิมานอยู่ระดับเรี่ยๆ ยอดไม้ วิมานเป็นเงินหลังไม้ใหญ่นัก

ขณะเป็นเทวดาในเวลากลางวัน ท่านจะมีอาหารอิมหนาสำราญเพราะผลบุญที่ท่าน แต่พอใกล้พลบค่ำ จะรู้สึกเร่าร้อน เพราะผลกระทบที่ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ และด่าพระ จึงดิ้นทุรนทุรายไม่สามารถอยู่ในวิมานได้ ต้องรีบออกมานอกวิมาน และเมื่อพ้นจากวิมานร่างก็จะกลายเป็นเปรต รูปร่างสูงใหญ่ ตามร่างกายสะพรั่ง ไปด้วยเส้นเอ็นและเน่า ที่ปากมีหนอนกัดกินยั่วยุเย้ยมากมาย ที่เป็นเช่นนี้เพราะเกิดจากกรรมที่ด่าพระ

ด้วยความทุกข์ทรมานเขาจึงร้องโวยวายว่า “เชื่อแล้วๆ เรื่องนรก เรื่องสวรรค์ เชื่อแล้วๆ” แต่ พุดไม่ค่อยถนัดเนื่องจากมีหนอนซอนไชยอยู่เต็มปาก เป็นความเชื่อในระดับภูมิปัญญาของเวมานิกเปรต เนื่องจากยังไม่ได้ไปเห็นนรกจริงๆ

ขณะที่เป็นเปรตจะมีความรู้สึกอยากให้อุบัติตอนเช้าเร็วๆ อยากเห็นแสงอรุณทแยงแสงเงินแสงทองเร็วๆ เพื่อจะได้กลับเป็นเทวดา ทำให้มีความรู้สึก ว่า วันคืนของมนุษย์ทำมานานมาก ทำไมดวงอาทิตย์ไม่ขึ้นสักที ทั้งนี้เป็นเพราะความทุกข์ทรมานที่ตนเองได้รับ

ไม่ต้องไปหานรกเพราะบุญที่ลูกชายทำและอุทิศให้

กรณีตัวอย่างท่านต่อไปนี้ นำเสนอในรายการฝันในฝัน ในวันจันทร์ที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2545 ท่านนี้เป็นชาย เป็นพ่อบ้านที่มีร่างกายใหญ่ หนักถึง 125 กิโลกรัม เป็นโรคเบาหวาน แต่เป็นคนขยัน ทำงานทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมาเลี้ยงครอบครัว ทั้งเปิดร้านขายของชำ ขายเหล้า รับจ้างฆ่าหมู เป็ด และปลา ชอบเล่นการพนันเป็นชีวิตจิตใจโดยเฉพาะไฮโล เป็นเจ้ามือเขียนหวยได้ดิน

¹ เวมานิกเปรต คือเปรตที่มีวิมาน เกิดจากการทำบุญปนบาป คือบุญก็ทำ กรรมก็สร้าง บางพวกกลางคืนเป็นเปรต กลางวันเป็นเทวดา โดยเวมานิกเปรตนี้มีอายุตั้งแต่ 100 ปี ถึงล้านปี ตอนเป็นเทวดาอยู่ในวิมานจะรู้ว่าเป็นผลบุญที่ทำ อะไรไว้ แล้วไม่ยอมให้อุบัติเวลาเป็นเปรต

เวมานิกเปรตมี 3 พวก คือ

ภูมิเมทวาเวมานิกเปรต จะมีหมู่บ้านหลายแบบ มีทั้งที่อยู่บนบก บนผิวน้ำ และใต้น้ำ

รุกขเทวาเวมานิกเปรต มีวิมานอยู่บนยอดไม้

อากาศเทวาเวมานิกเปรต มีวิมานลอยอยู่ในอากาศ สูงจากพื้นดินประมาณ 1 โยชน์

แต่ท่านเป็นคนจิตใจงาม ชอบช่วยเหลือชุมชน และเป็นกรรมการวัดใกล้ๆ บ้าน ชยันชันแข็งขันในการช่วยงานบุญของวัด จึงเป็นที่รักของทั้งพระและคนในชุมชน

เมื่อท่านป่วย ลูกชายซึ่งเป็นอุบาสกอยู่ที่วัดพยายามทำให้ท่านนึกถึงบุญ โดยส่งข่าวเกี่ยวกับบุญไปให้ท่านรับรู้ ตลอดจนชักชวนให้ทำบุญอยู่เสมอ เพราะเข้าใจเรื่องคตินิมิตตอนใกล้ละโลก

ท่านละโลกเมื่อมีอายุเพียง 48 ปี ขณะใกล้จะละโลก ภาพบุญและบาปที่ทำมาปรากฏให้ท่านเห็นสลับกัน โดยเห็นภาพที่ตนฆ่าหมู ฆ่าเป็ด ฆ่าปลา ภาพเล่นการพนัน เขียนหอยใต้ดิน ขายเหล้าขายบุหรี่ และเห็นภาพที่ตนเคยช่วยกิจกรรมส่วนรวมสงเคราะห์ชุมชน เป็นผู้นำชุมชน เป็นกรรมการวัด ทำให้บางช่วงใจใส บางช่วงใจหมอง สลับกันไปมา

สุดท้ายใจท่านใสมากกว่าหมอง ภายหลังเหี่ยวหลุดออกจากร่าง แต่ยงวนเวียนอยู่ในบ้าน พุดกับใครก็ไม่มีใครได้ยิน เมื่อคนในบ้านไปตั้งศพก็ไปกับเขาด้วย วนเวียนอยู่ในบ้านจนครบ 7 วัน เจ้าหน้าที่ผู้ปกครองเขตซึ่งเป็นภุมมเทวามารับตัวไป โดยบอกว่า “บุญของเธอนี้ก็มี กรรมเธอก็มี เพราะฉะนั้นเธอจะต้องไปเป็นเวมานิกเปรต วิมานของเธออยู่ตรงชอกเขาใกล้กับบ้านนี้แหละ” แล้วก็พาไปที่วิมาน

วิมานของท่านเป็นเงินขาวๆ มีขลิบทองเล็กน้อย เมื่อท่านลอดซุ้มประตูวิมาน รูปร่างที่อ้วนๆ ก็เหลือพอटीๆ ประมาณ 70 กิโลกรัม กลายเป็นภุมมเทวา เพราะบุญที่ตนทำรวมทั้งบุญที่ลูกชายบวชธรรมทายาท สร้างพระธรรมกายประจำตัว รวมทั้งบุญต่างๆ ที่ลูกอุทิศไปให้เรื่อยๆ ซึ่งถ้าไม่มีบุญส่วนนี้ ท่านจะต้องไปเกิดในมหานรก เพราะทำบาปไว้มาก

วิมานอยู่บนเชิงเขาที่เป็นชอกเขา ไม่มีบรืวาร อยู่ตามลำพัง มีอาหารทิพย์ตามกำลังบุญ ตอนกลางวันเป็นเทวดา แต่พอกลางคืนจะรู้สึกเร่าร้อน ไม่สามารถอยู่ในวิมานได้ เพราะกรรมที่ฆ่าสัตว์ต่างๆ เล่นการพนัน และขายสุรา พอออกจากซุ้มประตูวิมาน ก็ลอยอยู่กลางอากาศ ร่างที่เป็นเทวดาเปลี่ยนเป็นเปรต รูปร่างเหมือนหมู หัวเป็นหมู ตัวเป็นหมู ขาเป็นหมู เท้าเป็นเป็ด แขนเป็นปีกเป็ด หางเป็นปลา ลอยอยู่กลางอากาศ

และด้วยกรรมขายสุรากับเขียนหอย ทำให้ไฟลุกท่วมตัว บนหัวมีลูกเต่าเหล็ก และมีลูกเต่าลูกเป็นไฟหล่นจากท้องฟ้าใส่ลงบนหัวจำนวนมาก มีสิ่งทีคล้ายเหล็กแบนๆ บางๆ รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าหล่นใส่หัวแต่ไม่มากเท่าลูกเต่า ขณะนี้มีบรืวารแล้ว เป็นบรืวารที่เกิดจากผู้มีกรรมที่ทำความชั่วๆ กัน แล้วมาเป็นเวมานิกเปรต แต่ไม่มีวิมานอยู่ หัวหน้าเขตจึงพาให้มาอาศัยอยู่ด้วย

จากมนุษย์ไปสู่นรก

ตกนรกเพราะอยากไปสวรรค์

กรณีตัวอย่างท่านนี้ นำเสนอในรายการฝันในฝัน เมื่อวันศุกร์ที่ 15 สิงหาคม พ.ศ. 2546 เป็นท่านชาย ชอบกินไก่ อาหารแต่ละอย่างที่รับประทานจะมีเนื้อไก่ประกอบอยู่ด้วยเสมอ ท่านไม่ได้นับถือพระพุทธศาสนา แต่มีความเชื่อในคำสอนอื่น เมื่อถึงเทศกาลทางศาสนาที่ตนนับถือ ก็จะฆ่าไก่มาประกอบอาหารแล้วนำไปทำบุญตามความเชื่อในศาสนา

ก่อนเสียชีวิตท่านเจ็บหนัก และเป็นอัมพาต นอนตัวงอคล้ายไก่เวลาที่ถูกเชือด และตายอย่างขาดสติ ทำให้กรรมนิมิตไม่ชัดเจน ภายหลังเมื่อหลุดออกจากร่างได้วนเวียนอยู่ในบ้าน 7 วัน เมื่อครบ 7 วัน เจ้าหน้าที่ยกยมโลกจึงมาพาตัวไปยังยมโลก

ขณะที่เจ้าหน้าที่ลากตัวไป ท่านตระหนกตกใจมาก เพราะตอนที่มิชีวิตเข้าใจว่า จะได้ไปอยู่กับพระเจ้าบนสวรรค์ เพราะเชื่อในคำสั่งสอนจากศาสนาที่ตนนับถือมาอย่างนั้น ไม่เคยมีความรู้เรื่องยมโลก เมื่อไปถึงยมโลก ได้เห็นคนเป็นจำนวนมากมีร่างกายเปลือยทั้งหญิงทั้งชาย หลากหลายเชื้อชาติรวมกันอยู่ มีหน้าตาที่หมองคล้ำและหวาดกลัว แต่ละคนรอคอยการเรียกตัวอยู่หน้าอาคารที่มีขนาดใหญ่

เจ้าหน้าที่ขานชื่อ และพาตัวท่านไปสู่ห้องพิพากษา พญายมราชซักถามประวัติ ชื่อ นามสกุล และที่อยู่ เมื่อตอบคำถามแล้ว ท่านก็ยังยืนยันว่า ท่านมีศรัทธาในพระเจ้า พญายมราชบอกว่า ที่นี่มีแต่กรรมดี และกรรมชั่วเท่านั้นที่จะตัดสิน แล้วฉายภาพกรรมที่ท่านทำขณะมีชีวิตให้ดู เมื่อได้เห็นภาพตัวเองเชือดไก่ และสั่งให้คนอื่นเชือด จิตของท่านจึงเศร้าหมอง

พญายมราชจึงพิพากษาให้ไปถูกทัณฑ์ทรมาน และสั่งสอนว่า การฆ่าสัตว์เบียดเบียนสัตว์เป็นบาป จากนั้นเจ้าหน้าที่นำท่านโยนลงไปในหลุมที่มีลักษณะเป็นแอ่ง ถูกเจ้าหน้าที่เอาดาบขนาดใหญ่ยาวและร้อน เชือดคอ มีสัตว์นรกถูกเชือดคอกอยู่ในแอ่งนั้นเป็นจำนวนมาก เชือดคอตายแล้วฟื้น ฟื้นแล้วถูกเชือดเป็นเช่นนี้นับครั้งไม่ถ้วน ทุกข์ทรมานมาก

จากผู้จัดการโรงงานสุราไปเป็นผู้รอกน้ำทองแดง

กรณีตัวอย่างท่านต่อไปนี้ นำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน เมื่อวันจันทร์ที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2546 เป็นท่านชาย มีอาชีพเป็นผู้จัดการโรงงานสุราแห่งหนึ่ง ขณะที่มีอายุเพียง 20 ปี ท่านเป็นคนมีความสามารถมาก ทั้งที่จบการศึกษาเพียง ป. 4 สามารถพูดได้หลายภาษา เมื่ออายุ 25 ปี ได้เป็นผู้จัดการโรงงานอีก 4 แห่ง คือโรงงานน้ำตาล โรงงานแป้งมัน โรงงานผลิตแอลกอฮอล์ และโรงงานน้ำแข็ง ท่านเป็นคนอารมณ์ดี คุยเก่ง เสียงดัง ชอบทำบุญ โดยช่วยงานบุญที่โรงเจตามความเชื่อของคนจีน

ทุกวันพระท่านจะให้ลูกๆ ช่วยแม่จัดของไหว้พระที่ห้องพระเสมอ แล้วพาครอบครัวไปทำบุญที่วัดใกล้ๆ บ้าน เคยทำบุญสร้างพระธรรมกายประจำตัว และทุกบุญที่มีคนมาบอก ปกติท่านไม่ดื่มสุรายกเว้นเมื่อเข้าสังคมจะดื่มบ้างเพียงเล็กน้อย

ท่านเสียชีวิตด้วยโรคแทรกซ้อนจากการเข้ารับการรักษาโรคนี้ด้วยวิธีการยิงสลายนิว เมื่อวันที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2531 ขณะมีอายุ 59 ปี ตายแล้วกายละเอียดออกจากร่าง และวนเวียนอยู่กับครอบครัวอยู่ 7 วัน เมื่อครบ 7 วัน เจ้าหน้าที่มารับตัวไปยมโลก เมื่อพญายมราชพิจารณาแล้วเห็นว่า ทำทั้งบุญทั้งบาป จึงพิพากษาให้เป็นกัมภีร์ช่วยงานในยมโลก

โดยใน 1 ปีทิพย์ จะอยู่เวรทำหน้าที่ 9 เดือนทิพย์ พัก 3 เดือนทิพย์ ต่อมาเมื่อลูกทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ จึงได้รับการลดหย่อนโทษ ให้เป็นเจ้าหน้าที่ปีละ 3 เดือนทิพย์ พัก 9 เดือนทิพย์ โดยทำหน้าที่กรอกน้ำทองแดงให้กับสัตว์นรกที่มีกรรมดื่มสุรา

เกิดในลัทธิขงจื๊อเพราะกรรมฆ่าสัตว์

กรณีตัวอย่างของท่านที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ นำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 2546 ท่านนี้เป็นชายชาวจีนที่เดินทางมาตั้งหลักฐานทำมาหากินในเมืองไทยพร้อมกับภรรยา โดยประกอบอาชีพเป็นชาวนา ต่อมาภรรยาตั้งครรภ์ แต่เสียชีวิตขณะใกล้คลอดพร้อมกับลูกในครรภ์ ท่านจึงแต่งงานใหม่กับภรรยาชาวไทย

ในวัยหนุ่มท่านมักแบกปืนเข้าป่าเพื่อล่าสัตว์ โดยเฉพาะไก่ป่า เพื่อนำมาเป็นอาหาร เมื่อเพื่อนบ้านจัดงานเลี้ยงมักจะมาชวนท่านไปช่วยฆ่าไก่ ฆ่าเป็ด และหมู เพื่อทำอาหารเลี้ยงแขก นอกจากนี้ท่านยังดื่มเหล้าและชอบเล่นการพนันแทงหวย

เมื่ออายุได้ 66 ปี ท่านเริ่มมีอาการป่วย เจ็บขา และหัวเข่าบวมไม่สามารถเดินได้ อาการหนักมาก ลูกๆ จึงนำส่งโรงพยาบาลทำให้อาการดีขึ้น เวลาผ่านไปปีเศษ อาการก็กลับเป็นเหมือนเดิม จึงไปพบหมอและรับยามารับประทานได้ 2 อาทิตย์ เกิดเป็นผื่นขึ้น หลังจากนั้นอาการทรุดหนักลง และเสียชีวิตในที่สุดขณะมีอายุได้ 68 ปี

ก่อนเสียชีวิต ท่านเห็นกรรมนิมิตเป็นสัตว์ที่ตัวเองฆ่ามากมาย ทั้ง เป็ด ไก่ และหมู ทำให้ใจเศร้าหมอง คตินิมิตจึงดำมืด ละโลกแล้วกระแสน้ำได้ดึงดูดให้ไปเกิดเป็นสัตว์นรกขุมที่ 1 ชื่อว่า ลัทธิขงจื๊อ มีร่างกายใหญ่โต มีสภาพกึ่งคนกึ่งสัตว์ ตอนแรกตัวเป็นไก่หัวเป็นคน ถูกนายนิรบาลที่เก็ตรับขึ้นด้วยวิบากกรรมของตน จับเช็ดคอบ้าง ลับคอบ้าง ฟันคอบ้าง จากนั้นเปลี่ยนเป็นตัวเป็นเป็ดหัวเป็นคน ครึ่งคนครึ่งหมู ครึ่งคนครึ่งห่าน ถูกลั่น ถูกเชือด ถูกฟันวนเวียนอยู่เช่นนี้ตลอดเวลา มีความทุกข์ทรมานมาก

เจ้าชู้จึงเกิดในมหานรกขุม 3

กรณีตัวอย่างท่านที่จะกล่าวถึงนี้ นำเสนอในรายการฝันในฝัน เมื่อวันจันทร์ที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2546 ท่านนี้เป็นชายชาวจีนแผ่นดินใหญ่ เข้ามาตั้งรกรากทำมาหากินในเมืองไทย โดยทำงานเป็นลูกจ้างที่ร้านขายยา เป็นคนเจ้าชู้มีภรรยาถึง 5 คน

ท่านไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ และไม่เคยให้ความช่วยเหลือจนเจือครอบครัวยุของภรรยาหลงเลย แต่มักจะจนเจือภรณยาน้อยและลูก ช้ำยังนำภรณยาน้อยคนที่ 4 และลูกอีก 2 คน มาให้ภรณยาหลงเลี้ยงดูเป็นเวลาถึง 8 ปี ซึ่งภรณยาหลงก็เป็นคนใจดีมีจิตเมตตา ให้เงินภรณยาน้อยไปลงทุน ทั้งที่ตนเองมีลูกถึง 6 คน

ท่านไม่ค่อยสนใจเรื่องบุญกุศล แต่ช่วงหนึ่งเคยหิวไปถวายเพลหลวงพ่อดังหนึ่งด้วยความศรัทธา ปกติแล้วท่านจะช่วยงานตามศาลเจ้าของชาวจีนเวลามีการแสดงงิ้ว

ในบั้นปลายของชีวิต ท่านป่วยด้วยโรคหัวใจ และเสียชีวิตในบ้านภรณยาหลง ก่อนตายเห็นกรรมนิมิตเป็นภาพกรรมเจ้าชู้ที่ตนเองทำฉายให้เห็นจนสิ้นใจ คตินิมิตจึงดำมืด พอถอดกายก็ถูกดูดลงไป บังเกิดเป็นสัตว์นรกในมหานรกขุม 3 ชื่อว่า สังฆาฏมหานรก ทันทิ มีร่างกายใหญ่โต อวัยวะเพศใหญ่ ลูกนายนิรยบาลที่เกิดจากวิบากกรรมจับแหะออกแล้วดึงหัวใจออกมาบีบจนตาย เพราะกรรมที่ทำร้ายจิตใจ บุตรและภรรยา เมื่อฟื้นขึ้นก็ถูกนายนิรยบาลใช้มีดเฉาะอวัยวะเพศออก ดิ้นรนทุกข์ทรมานมากแต่ไม่ตาย วนเวียนอยู่อย่างนี้อีกยาวนาน

เหตุที่เสียชีวิตด้วยโรคหัวใจ เพราะวิบากกรรมในอดีต คือชาติหนึ่งเกิดเป็นเกษตรกร ได้ฆ่าสัตว์เป็นอาหารและขายเป็นอาจิณ ประกอบกับกรรมในปัจจุบันที่ผิดศีลข้อ 3

หลุดจากนรกไปเกิดบนดาวดิงส์เพราะนึกถึงบุญ

กรณีตัวอย่างท่านต่อไปนี้นำเสนอผ่านรายการฝันในฝัน เมื่อวันเสาร์ที่ 7 กันยายน พ.ศ. 2546 เป็นท่านหญิง ปกติของท่านเป็นคนชอบทำบุญ จะทำบุญทุกครั้งที่มีคนมาชวนโดยไม่เลือกว่าจะเป็นวัดใด

ในปี พ.ศ. 2540 ท่านทราบข่าวการก่อสร้างมหารัชมกายเจดีย์ และพิธีตอกเสาเข็มมหารัชมกายเจดีย์ ท่านก็เดินทางมาร่วมงานในวันนั้นและร่วมบุญกับทางวัด รวมทั้งได้ตอกเสาเข็มจำลองที่ทางวัดจัดเตรียมไว้สำหรับผู้ที่มาช่วยในพิธีเพื่อตอกไปพร้อมๆ กับการตอกเสาเข็มด้วย ซึ่งท่านก็ตอกเสาเข็มจำลองด้วยความปิติเบิกบาน

ต่อมาท่านเปิดร้านอาหาร โดยนำสัตว์ทะเลเป็นๆ มาซังไว้ในบ่อ และในตู้ เพื่อให้ลูกค้าที่มารับประทานเลือกซื้อตามความพอใจ แล้วท่านจะนำสัตว์ที่ลูกค้าเลือกนั้นไปฆ่าทำเป็นอาหาร ซึ่งในช่วงเวลานี้

ท่านไม่ได้ไปร่วมงานบุญและทำบุญที่วัดอีกเลย

เปิดร้านขายอาหารอยู่เพียงไม่กี่ปี ท่านก็ล้มป่วยและเสียชีวิตลง ก่อนตายท่านเห็นกรรมนิมิตเป็นภาพสัตว์ต่างๆ ที่ถูกท่านฆ่ามากมาย จึงทำให้ใจเศร้าหมอง มีคตินิมิตดำมืด ตายแล้วจึงถูกดูดไปบังเกิดเป็นสัตว์นรกในขุมบริวารของมหานรกขุมที่ 1 ซึ่งในขุมนี้ สัตว์นรกจะมีลักษณะแปลกประหลาดต่างๆ คือตัวเป็นคนหัวเป็นกุ้ง เป็นปู เป็นปลา เดินเรียงคิวมากมาย มีนายนิรบาลเตรียมเชียงเหล็กกร้อน พร้อมด้วยปั้งตอเหล็กกร้อนขนาดใหญ่ไว้คอยสับสัตว์นรก

เมื่อสับสัตว์นรกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้ว จะรวมไว้ในแหเหล็กกร้อน โดยมีนายนิรบาลคนหนึ่งทำหน้าที่รวบรวมหัวสัตว์นรกที่เป็นกุ้ง ปู ปลา เมื่อเต็มแหก็จะลากไปกองไว้ จากนั้นจะมีลมชนิดหนึ่งพัดมาทำให้สัตว์นรกฟื้นขึ้น แล้วก็ถูกลากตัวไปเข้าคิวรอขึ้นเชียงอีก วนเวียนอยู่เช่นนี้ด้วยความเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาก

เมื่อท่านลงไปเกิดเป็นสัตว์นรกในขุมนี้ จะมีหัวเป็นปลาตัวเป็นคน ขณะรอคิวเพื่อจะไปที่เชียงนั้นได้ผ่านเตียงๆ หนึ่ง ซึ่งนายนิรบาลกำลังจับตรึงสัตว์นรกไว้ เอาตะปูขนาดใหญ่ปักกลางอกสัตว์นรกนั้น แล้วเอาค้อนตี ด้วยบุญบันดาล เมื่อท่านได้ยินเสียงตอกตะปู ทำให้รู้สึกคันหู นึกถึงเสียงตอกเสาเข็มสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ได้ จึงนึกถึงบุญที่ตนทำได้ แสงสว่างก็ปรากฏขึ้น บุญจึงดึงดูดบุญทุกบุญมารวมกันและจุดท่านไปสู่เทวโลกทันที ภายสัตว์นรกดับวูบไปเกิดเป็นกายทิพย์ในเทวโลก เป็นเจ้าของวิมานขนาดเล็กหลังหนึ่ง บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

สรุป

จากกรณีตัวอย่างที่นำมาเสนอในที่นี้เป็นเพียงบางส่วนของกรณีตัวอย่างที่นำเสนอในรายการฝันในฝัน จะเห็นว่าด้วยวิบากกรรมที่แต่ละคนทำไว้แตกต่างกันนานาประการ จึงส่งผลให้ได้รับผลแตกต่างกันไป สุดท้ายแล้วกรรมใดจะส่งผลก่อนหลัง ซึ่งนั่นเป็นเพียงแค่เศษเสี้ยวหนึ่งของการเดินทางเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ เพราะในความเป็นจริงนั้น ทุกชีวิตไม่ว่าจะใครก็ตาม ทั้งที่เป็นมนุษย์อย่างเราๆ หรือที่เกิดในภพภูมิต่างๆ นั้น เคยเกิดแล้วตาย เวียนว่ายในภพภูมิต่างๆ มายาวนานนับภพนับชาติไม่ถ้วน จนไม่สามารถสืบสาวหาเบื้องต้นและเบื้องปลายของชีวิตได้

เกี่ยวกับเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏนี้ พระลัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงแก่พระภิกษุในครั้งพุทธกาลหลายคราวด้วยกัน ปรากฏในพระไตรปิฎก ซึ่งจะได้นำมากล่าวในที่นี้ ครั้งหนึ่ง

พระพุทธองค์ได้ตรัสแก่เหล่าภิกษุใน อัสนิสสูตร¹ ขณะประทับ ณ พระเชตวันวิหารในกรุงสาวัตถีว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถูกอะไร พวกเธอทราบธรรมที่เราแสดงแล้วอย่างนี้ ถูกแล้ว น้ำตาที่หลังไหล ออกของพวกเธอผู้ท่องเที่ยวไปมา คร่ำครวญร้องไห้อยู่ เพราะประสบสิ่งที่ไม่พอใจ เพราะพลัดพรากจากสิ่งที่พอใจ โดยกาลนานนี้แหละมากกว่า ส่วนน้ำในมหาสมุทรทั้ง 4 ไม่มากกว่าเลย พวกเธอประสบมรณกรรมของมารดาตลอดกาลนาน น้ำตาที่หลังไหลออกของเธอลำพำนั้น ผู้ประสบมรณกรรมของมารดา คร่ำครวญร้องไห้อยู่ เพราะไม่ประสบสิ่งที่พอใจ เพราะพลัดพรากจากสิ่งที่พอใจนั้นแหละมากกว่า ส่วนน้ำในมหาสมุทรทั้ง 4 ไม่มากกว่าเลย พวกเธอได้ประสบมรณกรรมของบิดา ของพี่ชาย น้องชาย พี่สาว น้องสาว ของบุตร ของธิดา ความเสื่อมแห่งญาติ ความเสื่อมแห่งโคกะ ได้ประสบความเสื่อมเพราะโรคตลอดกาลนาน น้ำตาที่หลังออกของเธอลำพำนั้นผู้ประสบความเสื่อมเพราะโรค คร่ำครวญอยู่ เพราะประสบสิ่งที่ไม่พอใจ เพราะพลัดพรากจากสิ่งที่พอใจนั้นแหละมากกว่า ส่วนน้ำในมหาสมุทรทั้ง 4 ไม่มากกว่าเลย ข้อนี้เป็นเพราะเหตุไร เพราะว่า สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ ฯลฯ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เหตุเพียงเท่านี้ พอทีเดียวเพื่อจะเบือนหน้าในสังขารทั้งปวง พอเพื่อจะคลายกำหนด พอเพื่อจะหลุดพ้น”

ทรงเปรียบเทียบน้ำนมที่ดื่มเข้าไปในสังสารวัฏกับน้ำในมหาสมุทร ใน ชีรสสูตร² ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถูกอะไร พวกเธอทราบธรรมที่เราแสดงแล้วอย่างนี้ ถูกแล้ว น้ำนมมารดาที่พวกเธอผู้ท่องเที่ยวไปมาอยู่โดยกาลนาน ดื่มแล้วนั้นมากกว่า น้ำในมหาสมุทรทั้ง 4 ไม่มากกว่าเลย ข้อนี้เป็นเพราะเหตุไร เพราะว่า สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ ฯลฯ”

ทรงตรัสถึงโครงกระดูกของสัตว์ที่เวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ ใน ปุคคสสูตร³ ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ ฯลฯ เมื่อบุคคลท่องเที่ยวไปมาอยู่ตลอดกัปหนึ่ง พึงมีโครงกระดูก ร่างกระดูก กองกระดูก ใหญ่เท่าภูเขาเวปุลละนี้ ถ้ากองกระดูกนั้น พึงเป็นของที่จะขมมารวมกันได้ และกระดูกที่ได้สั่งสมไว้แล้ว ก็ไม่พึงหมดไป ข้อนี้เป็นเพราะเหตุไร เพราะว่า สงสารกำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ ฯลฯ”

ทรงตรัสถึงเลือดที่ไหลออกจากกาย ใน ดิงสมัตตาสสูตร⁴ ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถูกอะไร พวกเธอทราบธรรมที่เราแสดงแล้วอย่างนี้ ถูกแล้ว โลหิตที่หลังไหลออกของพวกเธอ ผู้ท่องเที่ยวไปมาซึ่งถูกตัดศีรษะโดยกาลนาน นี้แหละมากกว่า ส่วนน้ำในมหาสมุทรทั้ง 4

¹ อัสนิสสูตร, สังยุตตนิกาย นิทานวรรค, มก. เล่ม 26 ข้อ 425-426 หน้า 509-511.

² ชีรสสูตร, สังยุตตนิกาย นิทานวรรค, มก. เล่ม 26 ข้อ 428 หน้า 512-513.

³ ปุคคสสูตร, สังยุตตนิกาย นิทานวรรค, มก. เล่ม 26 ข้อ 441 หน้า 521.

⁴ ดิงสมัตตาสสูตร, สังยุตตนิกาย นิทานวรรค, มก. เล่ม 26 ข้อ 448 หน้า 527.

ไม่มากกว่าเลย เมื่อเธอทั้งหลายเกิดเป็นโค ซึ่งถูกตัดศีรษะตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า ส่วนน้ำในมหาสมุทรทั้ง 4 ไม่มากกว่าเลย เมื่อเธอทั้งหลายเกิดเป็นกระบือ ซึ่งถูกตัดศีรษะตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า... เมื่อเธอทั้งหลายเกิดเป็นแกะ... เกิดเป็นแพะ... เกิดเป็นเนื้อ... เกิดเป็นสุกร... เกิดเป็นไก่... เมื่อเธอทั้งหลายถูกจับตัดศีรษะโดยข้อหาว่าเป็นโจรฆ่าชาวบ้านตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า... ถูกจับตัดศีรษะโดยข้อหาว่าเป็นโจรคิดปล้น... ถูกจับตัดศีรษะ โดยข้อหาว่าเป็นโจรประพฤติดในภรรยาของผู้อื่นตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า น้ำในมหาสมุทรทั้ง 4 ไม่มากกว่าเลย ข้อนั้นเพราะเหตุไร เพราะว่าสงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลาย ไม่ได้เลย...”

ทรงตรัสถึงการเป็นญาติของสัตว์ที่เวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏใน มาตุสูตร¹ ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ ฯลฯ สัตว์ที่ไม่เคยเป็นมารดา (บิดา พี่ชาย น้องชาย พี่หญิง น้องหญิง บุตร ธิดา) โดยกาลนานนี้ มิใช่หาได้ง่ายเลย ข้อนั้นเพราะเหตุไร เพราะว่า สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ ฯลฯ”

จากพุทธดำรัสที่ทรงแสดงแก่พระภิกษุในครั้งพุทธกาล ที่ปรากฏในพระสูตรต่างๆ นี้ จะเห็นว่าการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลกนั้นยาวนาน จนเราไม่สามารถที่จะล่วงรู้เบื้องต้นและเบื้องปลายได้เลยว่าเรามีจุดเริ่มต้นของการเกิดมาตั้งแต่เมื่อไร และจะไปสิ้นสุดที่ตรงไหน แต่ที่ทราบแน่ชัดคือ เราเกิดมาแล้วนับภพนับชาติไม่ถ้วน เคยบังเกิดมาในภพภูมิต่างๆ และเคยเป็นอะไรมาแล้วต่างๆ นานา ทั้งนี้ขึ้นกับกรรมที่เราและสัตว์ที่เกิดในภพภูมิต่างๆ ได้กระทำไว้

ชีวิตในปัจจุบันของเราและแต่ละท่านไม่ใช่ของใหม่เลย จะเห็นว่าเราเคยเป็นมาสารพัดแล้ว เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราเป็นอยู่นี้ก็ไม่ได้แปลกใหม่ ดังนั้นเราจึงไม่ควรไปยึดมั่นถือมั่นอะไร เพราะสิ่งทั้งหลายไม่แน่นอน ไม่คงทนถาวร เราไม่สามารถรู้อะไรไว้ได้ ยิ่งยึดมั่นถือมั่นก็จะพบแต่ความทุกข์อยู่ร่ำไป และหากไม่เข้าใจถึงความเป็นจริงของชีวิต ก็ย่อมวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏนี้ ต้องลำบากต้องทนทุกข์ เวียนว่ายตายเกิดอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

แต่สำหรับผู้มีปัญญา เมื่อเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เห็นความไม่เที่ยงแท้ ไม่ยั่งยืนในสิ่งทั้งหลาย ก็จะไม่เกิดความเบื่อหน่าย และหาหนทางที่จะไม่ต้องอยู่ในวัฏวนแห่งความทุกข์ที่ไม่มีที่สิ้นสุดได้ในที่สุด แต่หากยังไม่เห็นความจริงในสิ่งเหล่านี้ ยังคงเพลิดเพลिनกับสิ่งที่เราเองก็เคยเป็น เคยพบและเคยลองมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน เช่นนี้แล้วคงต้องเตรียมตัวเผชิญหน้ากับความไม่แน่นอนต่อไป

¹ มาตุสูตร, สังยุตตนิกาย นิทานวรรค, มก. เล่ม 26 ข้อ 450 หน้า 529.

กิจกรรม

หลังจากนักศึกษาได้ศึกษา บทที่ 7 กรณีศึกษาการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลก จบโดยสมบูรณ์แล้ว โปรดทำแบบประเมินตนเองหลังเรียนบทที่ 7 และกิจกรรม 7.1 ในแบบฝึกปฏิบัติบทที่ 7 แล้วจึงศึกษาบทที่ 8 ต่อไป

